

Câu chuyện phiên bản i của Việt Nam sau 35 năm

Tác Giả: Andrew Lâm/New America Media
Thứ Sáu, 30 Tháng 4 Năm 2010 15:51

HÀ NỘI, Việt Nam: Tờ a mọt bài báo đưa pho ng đo ng nh đã nói lên t t c : “Bi n pháp ch y u nh t là dùng tình yêu.”

Bài báo đó nói v các ho t đ ng buôn l u ph n và tr em đ c biên gi i Việt Nam và Trung Qu c.

Một phụ nữ gánh hàng rong đi ngang qua một cửa hàng thời trang tại Hà Nội. (Hình: Hoàng Đình Nam/AFP/Getty Images)

M t trong nh ng “bi n pháp yêu th ng” x y ra nh th này: M t ng i dân ông thành ph đ đ m t ph n tr n nông thôn, sau đó mang cô qua biên gi i Trung Qu c sau đám c i. Khi h t i n i, tu n trắng m t tr thành m t cu c buôn bán nô l : Chú r bán cô dâu ngay th c a mình cho m t nhà ch a, sau đó l ng l chu n m t.

Hay đó có thể là “biến pháp yêu cầu gia đình ruột thịt.” Bà cụ nghèo túng có một ông chồng nông dân chết vì tai nạn, quyết định bán con của mình. Người con gái nghĩ rằng cô đã đi mua sắm ở Trung Quốc để mua quần áo mới. Nhưng hóa ra cô đã gặp phải một cái ác nghiệt. Người thiêu n đã bị bán cho một nhà chứa và cuối cùng bị bán cho một ông già để làm vợ.

Trong cả 2 trường hợp, các nạn nhân đều đã bị tình yêu thương và lòng trung thành làm hại. Đó là vấn đề, để tài chính quyết định cuộc sống của họ, chính vì vậy, là sự phẫn nộ.

Nhưng sự phẫn nộ không đến gần là câu chuyện của các phụ nữ và trẻ em bị bán, đã trở thành một đề tài nhức nhối. Với một ý nghĩa nào đó, vấn đề này đã trở thành câu chuyện của chính nước Việt Nam. Các triệu chứng thì rõ ràng rồi, các thủ tục đã diễn ra rồi, các cuộc nổi dậy xảy ra và nhiều mạng sống và niềm tin bị tàn phá, nhưng chính của việc bị lừa dối, bị phẫn nộ và vấn đề tiếp tục diễn ra trong lịch sử của quốc gia này.

Có một nhóm người phẫn nộ. Ba mươi lăm năm trước, quân đội VNCH đã bị Mỹ bắt r. Đến thời kỳ cuối của chiến tranh, nhiều người lính còn được trang bị vài viên đạn trong khi hàng đoàn xe tăng của CSBV tiến vào miền Nam.

Nhưng sự phẫn nộ không nhất thiết xảy ra với những người thua cuộc chiến. Nó còn diễn ra một cách mà sâu sắc hơn với những người đáng lẽ là người chiến thắng. Việt Cộng, những người lính du kích của Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng miền Nam, đã nhanh chóng nhận ra rằng họ không thể chiến thắng khi Sài Gòn thất thủ. Chỉ trong vòng vài tháng, các đơn vị của họ bị giải thể hoặc hợp nhất theo lệnh của Hà Nội. Các lãnh đạo người Nam bị buộc phải nghỉ hưu. Mặc dù, trong tất cả các phe phái, họ phải chịu những vong cao nhất. Việt Cộng thay họ bị một quy định mới và cuối cùng phải chịu sự lãnh đạo của Bắc Việt.

Nhưng chính những quan chức CSBV cũng không thoát khỏi bị phẫn nộ. Một trong số nhà bất đồng chính kiến nổi tiếng sống lưu vong là đại tá Bùi Tín, một sĩ quan cao cấp nhất của Hà Nội đã tiến vào Sài Gòn vào thời gian cuối của chiến tranh để tiếp thu miền Nam chính thức đầu hàng. Ông Tín, cuối cùng, gần một thập niên sau, đã chuyển trốn sang Pháp.

Nguyên nhân là vì ông bắt đầu nghĩ về chính nghĩa Cộng Sản thật bình, trong đó các trại “cải tạo” và vùng “kinh tế mới” đã được tạo ra để trừng phạt dân miền Nam. Muôn vạn thuyền nhân đã thất

m  ng tr  n bi  n kh  i. Đ  c không ph  i l   nh  ng g  i   ng mong đ  i khi B  c Việt c   g  ng “gi  i ph  ng” miền Nam kh  i ng  i M   trong thời k   chiến tranh.

C  c t  c ph  m c  a   ng T  n, “Theo ch  n H   Ch   Minh: H  i k   c  a m  t ng  i B  c Việt,” v   “T   k   th   v  i b  n b  : Quan niệm c  a B  c Việt v   chiến tranh,” đ   tr   thành m  t l  i ch  ng m  nh m   tr  c s   tham nh  ng v   s   ng  o m  n, đ  i c  ng v  i m  t kh  n c  u thiết tha cho n  n d  n ch  .

V   ngay c     ng H   Ch   Minh, ng  i cha gi   của ch   nghĩa C  ng S  n Việt Nam, cuối cùng c  ng không tr  nh đ  c b   ph  n b  i. Theo m  t s   ng  i nguồn tin n  i b   trong đ  ng, m  y n  m cuối đ  i,   ng H   Ch   Minh c  ng đ   b   c  m c   t  i gia, ng  i y  u c  a   ng b   gi  t v   c  c con của   ng b   b  t đ  i. Đ   l   đ  i u   nh  a v  n D  ng Thu H  ng, hiện đ  ng s  ng l  u v  ng, đ   vi  t trong t  c phẩm m  i nh  t của b  , “Au Zenith,” m  t t  c ph  m đ  a tr  n l  ch s   ch  a đ  c c  ng b   v   nh  ng n  m cuối c  a H   Ch   Minh.

Nh  a v  n D  ng Thu H  ng đ   bi  t r   t  ng t  n s   ph  n b  i. T  ng l   đ  n vi  n Thanh Niên C  ng S  n, sau đ  , b   đ   b   c  m c   t  i gia v   nh  ng t  c ph  m c  a b   đ   ch   tr  ch ch   nghĩa x   h  i, đ  c biệt là t  c ph  m “Thi  n đ  ng m  ” (Paradise of the Blind). Gi  i l  nh đ  o nh  a n  c g  i b   l   “ng  i đ  n b   ph  n b  i b  n th  u.”

Việt Nam trong thời hiện t  i l   m  t Việt Nam đ  ng n  m cuối ch   đ   chuy  n ch   Orwell, nh  i l  i t  c ph  m “Tr  i ch  n nu  i” (Animal Farm), n  i “t  t c   m  i lo  i th   v  t đ  u b  nh đ  ng nh  ng m  t s   lo  i l  i b  nh đ  ng h  n c  c lo  i kh  c.” N  n tham nh  ng lan tr  n, v   theo t  p ch  i m  ng Asia Times Online, “c  c cuộc sang nh  ng đ  t đ  i đ   tr   thành v  n đ   quan trọng t  i Việt Nam. M  t s   nh  a quan sát đ   đ  n r  ng, gi  ng nh      Trung Quốc, quốc h  u h  a đ  t đ  i đ  ng    c   th   đ  n t  i s   b  t   n x   h  i ph   bi  n v   l  m cho s   ph  t triển kinh t   x   h  i đ   tr  ch h  ng.”

Khi ch   nghĩa M  c Lênin v  n c  n đ  c đ  y trong c  c tr  ng h  c, nh  ng ng  i   ng d  n nghèo v  n th  ng b   l  y m  t đ  t đ  i bằng m  t s   ti  n b  i th  ng   i đ   c  c đ  i gia v   nh  ng ng  i c   th   l  c c   th   c   nh  ng s  n g  n. Trong khi nh  ng ph  n v   tr   em nghèo t  i   ng th  n hiện tr   thành m  t th   h  ng h  a đ  c đ  m b  n qua bi  n gi  i, th  ng nh  ng v  i s   gi  p đ   c  a c  c quan chức đ  a ph  ng, thành phố t  a s  ng v  i s   gi  u c   m  i v   nh  ng t  a nh  a ch  c tr  i v  n tiếp t  c m  c l  n nh   n  m.

M  t ng  i th  ng không ph  i nhìn xa c  ng th  y đ  u n  y t  i S  i Gòn. Nh  ng t  m bi  n quảng

cáo cho chiếc hoa Chanel và túi xách Versace nay đã làm lu mờ tất cả các biểu tượng của chủ nghĩa Cộng Sản cũ mà dân và thiên đường xã hội chủ nghĩa. Các phòng “massage” được xây bằng đá cẩm thạch từ vùng Hồ Chí Minh bằng phẳng đi tới trung tâm thành phố Sài Gòn, mà tất cả thành phố đã được đổi bằng tên nhà lãnh đạo khét khét.

Trong một thị trấn nhỏ ở phía đông nam của Sài Gòn, thị trấn nhà hàng 3 sao sang trọng có tên là “Cham Charm,” được xây dựng giống như là đền Angkor với đá hoa cẩm thạch đen và những cây xuồng có 2 bên cầu thang trên trần, có một số xe Mercedes và Lexus, và một chiếc Ferrari và một hay 2 chiếc Rolls Royce để xuồng với những phóng viên chụp ảnh đi vào.

Đó là quang cảnh buổi tiệc sinh nhật của ca sĩ nổi tiếng Hồng Nhung và những người bạn giàu có của cô, phần lớn đều có dính líu với chế độ hiện nay, đã được ra mắt cho một buổi tiệc riêng cho cô. Rượu champagne phun trào, rượu được rót ra và hào, sushi và tôm hùm được phục vụ cho 350 người khách được mời. Có lúc, ca sĩ Hồng Nhung gọi “những người bạn” của cô lên sân khấu. Những người trong số họ hiện không phải là triệu phú thì cũng là triệu phú. Họ cùng nhau hát những bài hát Cộng Sản. Trong khi những người phục vụ đeo khăn ướt rót champagne, máy chiếu quay lại quá khứ của Hồng Nhung: Một thiêu niên trong dòng phục Cộng Sản đang hát. Tất nhiên, không ai hát những bài hát về số phận bởi vì họ hiện vàng, những người có thể có thể sống mà mai bằng thừa bằng.

Cách không xa buổi hôm nay, một nhà sĩ giả trong căn hầm xiêu vẹo nói một cách mỉa mai: “Xã Hội Chủ Nghĩa đã trở thành Cộng Hội Chủ Nghĩa.” Ông đã từng quen Bác Hồ và trung thành phục vụ những hiện nay, khi sức khỏe đã tàn phai, trở thành một nhà phê bình chế độ Hà Nội. Ông được mời đầu khế vì 3 năm trước Việt Nam đã nhượng đất đai biên giới phía Bắc cho Trung Quốc và ký một hiệp định nhượng thị trường khai thác bauxite cho tỉnh Lâm Đồng, một cao nguyên xanh tươi, phá hủy hệ sinh thái.

Đáng lo ngại hơn, quân đội Trung Sa đang còn tranh chấp đã rơi vào tay Trung Quốc, làm cho vùng biên của Việt Nam đối với Trung Quốc trở nên trống. Một số cuộc biểu tình hiếm hoi của quân chúng đã diễn ra nhưng vô ích. “Các quan chức chính phủ đã hứa rằng tất cả lỗi,” nhà sĩ giả quan sát. “Tất cả họ đều cúi đầu vì tiền. Tôi muốn quân phục và xuồng được biểu tình. Tôi thấy buồn khi thấy chính phủ là đối tượng của dân năm này qua năm khác. Nếu họ muốn hiện đất cho Trung Quốc, đó chính là bán máu của người dân.”

Điêu đó có thể gợi thích được tất cả sao, trong một thế giới mà khu vực hiện “kim tiền là vinh quang,” và đó là một cách phá vỡ, trẻ em có thể bắt chính mà ruốt của mình bán, những người và bắt chính

Câu chuyện phẫn nộ của Việt Nam sau 35 năm

Tác Giả: Andrew Lâm/New America Media
Thứ Sáu, 30 Tháng 4 Năm 2010 15:51

chúng mình bán, những vùng đất quý báu, thậm chí máu của những người hy sinh, đã bị chính quyền bán đi.

Việt Nam có thể trở thành một thế giới, trong đó những người vốn giữ nguyên đạo đức cũ phải gánh chịu đau khổ như những người. Cô gái bị mua ruốt bán, khi được cứu thoát, nói rằng cô không hận mẹ. Cô nói với những nhân viên xã hội là cô sẵn sàng hy sinh cho gia đình. Và người như cô sẽ già yếu nhanh, đã từng là một người lý tưởng, đang phải khóc trong từng giọt nước. Và những nhà bất động sản chính kiến lưu vong đang đổi theo một Việt Nam bị vớt vát như một con chó.

Mọi thứ đang đổ xô về phía trước với một tốc độ chóng mặt. Bởi vì đất đai và tài sản của Việt Nam, cũng như luật lệ và đất đai, mọi người phải trả tiền và chính mình đã phải chịu sự phân biệt trong quá khứ. (H.N.)

Andrew Lâm/New America Media

Hồng Nguyễn (chuyện người)